

Trọng Miên

Trăng xanh huyền hoặc

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

M U C L U C

[Trăng xanh huyền hoặc](#)

Trọng Miên

Trăng xanh huyền hoặc

Trăng xanh huyền hoặc làm cho cảnh trí đêm rừng mơ hồ, chiêm bao. Không khí cao nguyên trong vắt, lằng lằng. Thanh cảm giác nhẹ nhàng như đang mơ, để mặc hai chân bước đi cũng như tâm hồn mọc cánh đang bay giữa trời trăng sáng. Qua một quãng rừng lấp loáng ánh trăng và gió lá thì thào, chàng đến trước dòng sông trắng bạc. Sự quạnh hiu, không một tiếng người khiến trăng sáng ghê hồn như ngưng đọng giữa đêm khuya huyền bí. Bỗng trong lẳng chìm của Tạo vật bay lên một giọng ngân nga, rung động vùng trăng:

Cả miêng ta trăng là trăng,

Cả lòng ta vô số gái hồng nhan,

Ta nhả ra đây một nàng,

Cho mây lặng lẽ, cho nước ngát ngây.

Cho vì sao rụng xuống mái rừng say.

Gió thổi rào rào như lá đổ,

Suối gì trong trắng vẫn dòng trinh.

Bóng ai theo dõi bóng mình,

Bóng nàng yêu tinh...

Thanh bước hoang mang theo dọc bờ sông, ngâm nga như một người mất trí. Nhưng thốt nhiên chàng ngừng bật, rợn người lên vì chợt nhận thấy thanh âm tiếng ngâm thơ dội tan màn trăng thủy tinh, và bước chân chàng từ đáy cũng nhẹ lướt qua trên mặt đất. Đi thốt thơ như lần tìm bên mộng, chàng để cho hương men thi tứ dâng lên hồn.

Đang nhiên một giọng hát bay lên trời xanh; rồi đồng thanh một điệu huyền hồ, kỳ diệu là là duỗi theo nhau trong ánh trăng. Cùng với cảnh vật, tâm hồn Thanh bị xúc động không ngờ, và chàng thấy lạnh óc, tinh nhận ngay rằng tiếng hát thủy tinh kia hình như không phải của người.

Điệu hát lạ lùng trôi lên giữa dòng sông trong sáng: một đoàn lửa thể tóc thả dài theo thân hình lụa bạch, đang vọc nước giỡn trăng, hát lên những âm thanh linh quái, ghê người.

Thanh đứng sững sờ trước cảnh đẹp dị thường, kỳ ảo. Chàng không kịp ngạc nhiên nữa và giọng hát lung linh, cao vút đầy đưa hồn chàng chói với giữa không gian; người Thanh như lên cao khỏi mặt đất. Thế rồi, tiếng hát bỗng rung rinh vỡ tan như pha lê và âm thanh tản mát như một đàn bò câu trắng tung bay giữa trời xanh.

Sau phút mê ly, Thanh hốt hoảng thấy đoàn mỹ nữ biến chìm trên mặt sông thủy ngân. Chàng lặng người, ghê rợn tưởng mình vừa qua một giấc mơ. Nhưng trăng vẫn sáng vằng vặc, dòng sông vắng trước mắt và cánh rừng bên vẫn thì thầm bí mật. Thoạt tiên chàng nghĩ rằng đó là một đám thiếu nữ Lào rủ nhau đi tắm đêm trăng, nhưng ở đây, một quãng sông sâu thẳm, xa vắng và quanh vùng dân cư chẳng mấy người? Thanh rùng mình nhớ đến tiếng hát quái dị, hình như không phải của người.

Thanh ở đồng bằng lên đây được hơn hai ngày. Sau khi bán được một tác phẩm văn chương, vừa đủ tiền để đi chơi hơn một tháng. Chàng từ giã ngay thành phố tù hãm, đi Lào, xứ của những nàng phù sa óng ả, những rừng cây đầy nhựa mạnh với hương thơm. Chàng tìm đến một làng vắng vẻ trên sông Cửu Long, ở trọ nhà một người thợ săn bản xứ. Mỗi ngày chàng đi thốt thơ ở trong khu rừng hiền lành, ngâm thơ và làm thơ, về nhà uống rượu rừng với thịt săn, đến nhà sàn các cô gái da ngà nói chuyện băng quơ hay tình tứ, xa hẳn cuộc đời đầy bụi bặm tầm thường ở Sài Gòn. Cứ mỗi năm, đã gần thành một cái lệ, sau những ngày làm việc rộn rã để sống, Thanh dành riêng cho con người thơ của mình một thời hạn để ra biển hay lên rừng, tự do theo cái thiên tính man dại tâm kỳ.

Tối hôm qua, người chủ trọ thợ săn bán được một con thú rừng thịt tươi ngọt, Thanh uống rượu quên say. Rồi chàng ra đi hoang mang trên bờ sông trăng sáng rạng ngời. Chàng nhớ lại sự gặp gỡ quái ảo, nhưng chắc chắn rằng trong lúc ấy mình vẫn tỉnh - chưa bao giờ Thanh vì say rượu mà mê hoặc, lầm lẫn. Song chàng ngờ ngợ khi nghĩ đến tiếng hát lạ lùng hình như còn âm hưởng trong trí nhớ. Chàng đem tất cả tâm hồn để hồi tưởng lại những âm thanh văng vẳng mơ hồ: Một thứ tiếng trong suốt và rung rinh, sâu sắc và tế nhị, một thứ tiếng có thể là nghe ở trong mơ. Nhưng bản năng chàng thấu nhận rằng thứ tiếng trong mơ còn có thể cắt nghĩa được, còn gần gũi với lòng người. Cái giọng hát

linh quái ấy đã thấm dần qua da thịt Thanh, và bây giờ đây chàng cũng rộn người lên, vì khoái trá, vì kinh dị - cái giọng hát hình như không phải của người đang tung bay trong hồn. Điệu hát huyền hồ đã thành ra một ám ảnh. Thanh bần khoản, sôi nổi vì tiếng hát đêm qua cứ rung động trong não cân, trong những mạch gân căng thẳng, đang âm thầm rồi lên cao và, sau cùng, vỡ tan như thủy tinh, - những mảnh thủy tinh âm nhạc còn đọng lại để mà nháy reo tận đáy hồn. ánh trăng xanh vắng vặc nhuốm khắp hồn Thanh trong khi điệu hát trôi lên. Hình như giữa điệu hát và đêm trăng có một liên lạc kỳ bí: mỗi lần Thanh nhớ đến tiếng hát hay là tiếng hát tự nhiên vụt nổi trong hồn thì ánh trăng xanh huyền hoặc lại hiện ra.

Thanh ngồi nhập định hàng giờ như thế rồi vụt dậy chạy về phía quãng sông có tiếng hát đêm qua. Mặt nước sâu thăm lạnh lùng của ngành sông Cửu Long vẫn im lặng. Gió chiều ở rừng bên thổi náo nức lòng người. Thanh để ý ở chỗ uốn mình ngành sông có một hốc đá trắng tinh, cao như vươn lên trời xanh, nhưng không phải là một sự lạ dọc theo con sông dài thăm thẳm. Chàng ngờ vực rằng có một đám con gái lại dám đến tắm ở làn nước sâu mát rợn và xa vắng. Nhưng đêm qua Thanh có mê làm đâu, - và chính tận mắt chàng đã thấy sáu bảy thân hình nõn nà, lồ lộ nửa phần trên đang trững giỡn với trăng. Chỉ có tiếng hát, tiếng hát dị thường, chưa bao giờ nghe thấy ở trần gian làm thắc mắc lòng chàng.

Thanh băng khuâng theo con đường cũ trở về, tự hẹn tối lại ra đây.

Trăng lên như trái ngọc giữa trời lưu ly. Thanh men ra phía bờ sông từ lúc trăng mọc, yên lặng đứng tựa cánh rừng âm thầm. Chàng đợi chờ, trong lúc đêm càng nhuốm màu hư ảo của trăng xanh bát ngát mỗi lúc càng sáng lạnh thêm. Đến khuya, vẫn không nghe thấy gì lạ, Thanh trở về ngờ vực bần khoản. Đi quá được một góc rừng cạnh sông, đột nhiên Thanh bỗng nghe tiếng hát lạ lùng. Chàng tưởng tiếng hát còn ám ảnh vang dội trong hồn, nhưng, trong lặng im kết đọng lại giữa trời khuya, rõ ràng, lạnh lạnh, tiếng hát lên cao. Thanh quay mình trở lại phía sông và, cảnh tượng đêm qua đột ngột hiện ra trước sự kinh ngạc của chàng. Thanh nhìn thấy lấp loáng những suối tóc tuôn chảy trên thân lụa, những cánh tay mềm mại cử động, những khuôn mặt phản chiếu ánh trăng trông xa như thực như hư. Và tiếng hát lên cao như rót vào hồn Thanh sững sờ, mê man. Chàng quên hẳn những sự toan tính ban ngày và đứng ngây dại trước sự cảm dỗ huyền hoặc của điệu hát thủy tinh. Khung cảnh đẹp quá, Thanh để mặc cho hồn say sưa tận hưởng giây phút khoái trá mê mê, không còn nghĩ đến gì nữa hết. Người chàng cũng lừng lơ theo tiếng hát và mơ hồ như đang cùng trững giỡn với những thân hình xinh đẹp ngoài kia.

Tiếng hát bỗng ngắt và sóng nước xôn xao ánh trăng để lại dấu vết mong manh của một sự tan biến mơ hồ. Nhưng mặt sông chưa được bình tĩnh thì những nàng như đúc bằng ngọc thạch lại ở dưới nước hiện lên. Và đồng thanh tiếng hát bay bỗng giữa trời xanh, nhẹ mỏng như sương khuya huyền ảo trong khi đoàn mỹ nữ cùng ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng. Rồi thì những cánh tay nõn nà nắm lấy

nhau tung nước trắng xóa, cả đoàn từ từ bơi ngược lên dòng sông phẳng lặng. Tiếng hát xa dần với những hình ảnh mờ nhạt trên mặt nước sáng như gương.

Thanh muốn chạy theo nhưng mé sông quanh co hiểm trở. Chàng ngây dại đứng trông vùi, nghe lắng cho đến khi mất hẳn. Trở về với mình, Thanh thấy bao nhiêu câu hỏi dồn dập đến. Chàng vẫn không hiểu rõ ràng sự vụt hiện của đoàn gái đẹp ở đâu ra. Và không một tiếng cười, không một tiếng nói trong khi trững giỡn, - ngoài ra tiếng hát thăng thiên, tấp tới vuron cao lên trăng, tiếng hát không thể có ở miệng người, tiếng hát đã say sưa, cảm dỗ, nâng hồn chàng lên rợn cả chân thân.

Sáng ngày lại, Thanh đem câu chuyện gặp gỡ khác thường của mình ra nói với người thợ săn chủ trọ. Hấn nhìn Thanh ngạc nhiên rồi lạnh lùng nói:

- Tôi không biết!

Thanh đi quanh vùng gần trọn cả ngày để hỏi han, từ những người lớn đến các cô thiếu nữ Lào, và đâu đâu chàng cũng chỉ nhận được một câu trả lời như trên kia là không biết. Có người nhìn chàng một cách bí mật rồi chỉ lắc đầu không nói.

Sự ngờ vực càng làm cho Thanh thêm sôi nổi muốn khám phá cái không khí bí mật, kỳ ảo đang bao vây câu chuyện. Chàng ra quãng sông có tiếng hát trong hai đêm trăng sáng, đo chừng sự cách xa, định tối nay sẽ tự dẫn mình đến gần đoàn gái đẹp. Thanh vẫn là một tay bơi lội rất khá, nhờ những ngày luyện tập ở biển. ý tưởng đụng chạm với đoàn mỹ nữ có giọng hát siêu phàm làm cho Thanh khoái trá và rờn rợn.

Thanh ra đi lúc bắt đầu trăng lên đã hơi khuya. Chàng uống luôn ba cốc rượu mạnh để giữ lấy sự cương quyết vì thấy lòng mình ngờ ngợ. Trăng lên giữa trời thì khuya hẳn vì mùa trăng đã về hạ tuần, Thanh vẫn không thấy có gì biến đổi trên mặt sông thủy tinh. Hơi rượu tan dần với sương đêm xuống, nhưng chàng vẫn không nản lòng, cho đến khi vành trăng hơi khuyết ngã khuất về phía cánh rừng, Thanh còn ngồi đợi. Dòng nước lạnh lùng trôi xuôi giữa cảnh đêm rừng bí mật, âm thầm.

Đêm mai lại, Thanh ra bờ sông trước khi trăng lên và ngồi chờ cho đến khi nghe tiếng gà rừng gáy ở xa mới đành lòng về. Luôn mấy đêm như thế, Thanh cũng không nghe thấy gì hết. Chàng nghĩ có lẽ trăng bớt sáng nên những cô nàng không tắm và hát như trước nữa. Nhưng tiếng hát và hình ảnh thuần túy giữa đêm trăng vẫn ám ảnh lòng chàng không thôi. Sự yên tĩnh của linh hồn Thanh đã bị phá rối bởi những âm điệu thủy tinh.

Chàng bỏ ra đi về phía thượng Lào và hẹn mùa trăng tới sẽ trở lại chốn này.

ở Luang Prabang, một buổi chiều vàng như thời xưa, Thanh đi chơi dọc theo bờ sông Nam Khan, bỗng một nhịp cười lạnh lạnh, nả nót gọi chàng nhìn xuống bên nước. Một đoàn con gái với những thân hình pho tượng óng ánh sắc trời chiều đang đùa tắm, lẫn vào những tiếng hát tình tứ, mơn man - những điệu hát Thanh vẫn thường nghe của các ả phù sảo.

Đây chỉ là những cô gái Lào tắm mát, hát nghêu ngao. Cảnh tượng linh động nhưng Thanh cảm thấy thật thà, khác hẳn với cảnh trí giữa đêm trăng huyền hoặc, lạ lùng đã ám ảnh lòng mình. Những cô nàng đang tắm thấy có người trai lạ đến bơi ra xa.

Thanh để ý rằng những ả bơi tài giỏi đang tung bắn nước vào nhau ở giữa sông và cười lên khanh khách, có những dáng điệu khác hẳn với những cô nàng đã gặp dưới trăng. Những thân hình cũng nhuốm một màu sắc da thịt khác với màu sắc mơ ảo của đoàn mỹ nữ hát lên những âm thanh kỳ dị. Có phải vì sự nhận xét lầm lạc của Thanh hay vì trăng xanh huyền hoặc? Luôn mấy hôm, Thanh ra đây, đứng sau cây ngấm những thân hình đẹp như tượng của các thiếu nữ Lào đi tắm mỗi chiều. Chàng nhớ đến sự gặp gỡ giữa hai đêm trăng sáng, và nhất là tiếng hát, tiếng hát chưa bao giờ chàng nghe bay ra ở những đôi môi nồng nàn, xinh đẹp của các cô nàng ở đây. Thanh càng lý luận, để tâm suy xét đến những âm thanh kỳ dị thì thấy mình càng lạc lối trong ngò vục, mơ hồ mênh mông như đi giữa mùa trăng bát ngát, và chàng càng đi xa càng thấy rợn người lên.

Thanh trở lại chốn cũ đang lúc mùa trăng còn non. Trong những ngày băng khuâng, u hoài điệu hát thủy tinh, chàng đã nghĩ đến các phương cách thiết thực để tìm ra những cô nàng trũng giỡn dưới trăng. Đêm đêm cùng với trăng lên, chàng ra bờ sông chờ đợi. Nhưng sự kiên tâm của Thanh bắt đầu lung lay vì đã bảy hôm nay và đêm nay trăng mười bốn rạng ngời, chàng vẫn không nghe thấy gì hết, ngoài ra sự bí mật, huyền ảo đến chiếm lấn mình.

Sáng ngày hôm sau, trong lúc Thanh đang ngồi băng khuâng, người chủ thợ săn dẫn một người Tây săn bắn về nhà và nhờ chàng làm thông ngôn trong một cuộc đi săn lớn hôm nay. Thanh không từ chối nhưng đưa ra một điều kiện là người thợ săn phải nói thật sự bí mật đã giấu chàng về những cô nàng tắm, hát đêm trăng. Thấy hắn vẫn trả lời lắc đầu, Thanh không chịu đi nữa, bấy giờ hắn mới ngập ngừng hẹn đến khi đi săn về.

Cuộc đi săn thú dữ trong rừng già rất sôi nổi, nguy hiểm nhưng mà say sưa. Những cảm giác mãnh liệt kích thích người Thanh nhưng trí chàng vẫn nghĩ tới lúc về sẽ biết được rõ các nguyên nhân đã ám hoặc tâm hồn mình. Thình thoảng một vài tiếng súng nổ làm Thanh choàng tỉnh. Cuộc săn bắn kéo dài đến chín giờ đêm, lúc trăng đã lên cao khỏi rừng. Thanh nóng lòng về ngay để ra bờ sông vì hôm nay trăng rằm, trăng xanh huyền hoặc như mùa trăng trước, và cũng đêm nay, chàng đã gặp gỡ những cô nàng.

Ban sáng ra đi theo đường tắt của rừng, trở về tối khó khăn, người thợ săn đã dặn bạn chèo thuyền

chờ sẵn trên bến ở cửa rừng sâu để chờ các thú săn được và người về. Chiếc thuyền độc mộc đi rất mau trên dòng Cửu Long Giang, gần một giờ đã tới ngành sông thẳng đường về nhà người thợ săn. Nước ở đây chảy đều hòa nên con thuyền từ từ đi lặng lẽ. Trăng sáng lung linh, mát rợn cả tâm hồn. Thanh nhắc nhở người thợ săn đến lời hứa hẹn, hấn trả lời vẫn nhớ nhưng không thể nói được trong lúc này, hãy đợi đến lúc thuyền cập bến. Sự ngờ vực trong bao lâu của Thanh càng tăng lên cực điểm, và dưới trăng xanh, chàng cảm thấy rờn rợn cả người.

Bỗng trong im lặng mơ hồ, một thứ tiếng quái ảo vụt bay lên giữa không trung, rồi những tiếng khác đuổi theo, rung rinh, xao động cả trời đêm. Thanh rung động toàn thân nhận ra điệu hát thủy tinh đã từng nghe. Người Tây trở mắt nhìn về phía có tiếng hát kỳ dị, không phải của người; một câu hỏi hấp tấp không có trả lời, rồi người Tây đưa súng lên trong lúc người thợ săn và người Lào chèo thuyền kêu van hãy ngừng tay lại. Thanh ngậy người như đã mất hồn theo tiếng hát. Chiếc thuyền vẫn lặng lẽ đi, còn cách xa chừng một trăm rười thước cái hốc đá trắng tinh với những bóng trắng lấp lánh giữa vùng nước bạc đang phát ra những âm thanh ghê người. Mũi súng của người Tây đã hạ xuống bỗng đưa lên, và một tiếng nổ kinh động làm tan vỡ những âm thanh thủy tinh, cùng một lúc những hình ảnh vụt biến mất trên mặt sông đầy trăng. Chiếc thuyền lại gần hốc đá trắng, mặt nước sâu thăm lạnh lùng, bí mật phản chiếu trăng xanh huyền ảo. Thanh vụt đoán hiểu tất cả và thấy lạnh tận đáy hồn. Hai người Lào mặt nhợt nhạt, giữ một im lặng hãi hùng và người Tây tự nhiên cũng im bật.

Sáng ngày lại, Thanh đang ngủ say vì thức rất khuya đêm qua, bỗng choàng dậy vì những tiếng ồn ào dưới nhà sàn người thợ săn.

- Nữ thủy thần của chúng ta đã bị giết! Nữ thủy thần của chúng ta đã bị giết!

Người Tây sấn nằm đối diện với Thanh đang ngáy mê man cũng chồm dậy, rồi cả hai lộ đầu ra nhìn xuống. Đám thổ dân quanh vùng đang tụ họp lại vừa hỏi han vừa kể lể bằng một giọng oán trách, buồn rầu. Thì ra những nàng lụa bạch đã hát trên sông là những nữ thủy thần hiền lành, xinh đẹp thường hiện lên trong những đêm trăng sáng. Và một nữ thủy thần bị bắn chết sẽ gieo tai họa khôn khổ vô cùng cho dân cư ở quanh vùng.

Thanh nói qua cho người Tây hiểu rồi hấp tấp xuống sàn chạy băng qua rừng ra phía sông. Chàng đến rẽ mấy người Lào đang xúm quanh khoảng cát trắng, ở trên một xác chết đang nằm sóng soài. Thanh quỳ gối xuống nhìn tận mặt nữ thủy thần, và kinh ngạc thấy gần như một nàng tuyệt đẹp trước mình. Đôi mắt xanh biếc với làn mi dài uốn cong nhìn lơ đãng - khuôn mặt rất người, đẹp một cách huyền hoặc - suối tóc xanh mượt tuôn chảy trên nửa thân hình lộ lộ - da thịt xanh màu ngọc thạch để nổi những làn gân nhạt, và hai vú tròn trĩnh, trinh bạch, ngon lành như trái cây tươi. Nửa thân người nàng đẹp như pho tượng bán thân bằng cẩm thạch.

Và nàng chỉ khác người gái đẹp ở phần dưới, là một nửa thân cá giải lớn, óng ánh những vẩy trắng bạc.

Thanh đỡ nàng lên và cảm giác đang nâng một con người lụa bạch có tiếng hát thuần túy, khêu gợi như trăng thanh. Người Tây săn cũng vừa đi đến, sừng sốt đứng nhìn cảnh tượng dị thường rồi nói nghẹn ngào, đầy ân hận:

- Tôi đã gần như giết một người... một người đàn bà đẹp.

Thế rồi trong lúc dân bản xứ làm lễ tống táng nữ thủy thần, người Tây săn rời bỏ chốn này như một người đi trốn. Còn Thanh, chàng ngây dại như người mất hồn.

Đêm hôm ấy, trong khung cảnh bí mật, lạnh lùng trên bờ sông, dưới trăng xanh huyền hoặc, chàng uống rượu say, đi thất thơ ngân nga rung động cả vùng.

Bóng ai theo dõi bóng mình,

Bóng nàng yêu tinh.

Dịp cười như tiếng vỡ pha lê...

Thưa, tôi không dám si mê

Một mai tôi chết bên khe Ngọc tuyến.

Bây giờ tôi dại, tôi điên,

Chấp tay tôi lay cả miền không gian.

Hẹn tôi tăng sáng đi tìm mộng,

Mộng còn lớn vờn bến xa mơ.

Tiếng gà gáy rụng trăng đầu hạ,

Tôi hoảng hồn lên giận sừng sờ.(1)

Và khi trăng lặn, cũng vừa trời rạng đông, Thanh trở về nhà sàn xách va li ra đi, sững sờ như điên.

Rút từ tập truyện ngắn Trăng xanh huyền hoặc,

Nxb. Đông Phương. Hà Nội. 1941

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: Hoangphihong
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003